

langt om længe i Fjor ved Udgangen af Februar Maaned naaede til at udtale sig om Realiteten af Lovforslagene, blev Resultatet jo, at dette Ting gjorde en meget betydelig Række af væsentlige Ændringer i Forslagene. Ved Behandlingen her i Tinget viste det sig da atter, at uagtet Tinget allerede ved sine Forhandlinger med den forrige Regering mente at være gaaet meget vidt i sine Indrømmelser, var dog Interessen for disse Lovforslag saa betydelig hos Flertallet her i Tinget, at man ikke tog i Betænkning at gaa noget yderligere paa Indrømmelsernes Skraaplan. Men da Sagen atter kom op i Landstinget, viste det sig, at vi her i Folketinget fik saare liden Tak for den Imødekommen, vi havde lagt for Dagen ved at bøje os for nogle, i og for sig ikke faa af de Krav, som Landstinget havde stillet til Ændring af Lovforslaget. Det viste sig nemlig, da Forslagene vendte tilbage hertil, at vel havde man i Landstinget ganske rolig taget imod alle de Indrømmelser, der vare blevne gjorte i Folketinget ved Forhandlingen i Fjor, men ikke paa et eneste Punkt har man i Landstinget vist sig villig til at imødekomme den Stilling, som Folketinget indtog i Fjor. Ikke paa et eneste Punkt har man i Landstinget vist sig villig til at tage nogle af de Krav tilbage, som man ved Behandlingen i Fjor havde opstillet.

Naar man ser denne Behandling af Lovforslagene Indhold fra Landstingets Side, kan det ikke være andet, end at Venner her i dette Ting af de Principper, som ligge til Grund for disse to Lovforslag, maa se med meget stor Beklagelse paa denne Holdning og maa nære nogen Mistvivl til, at det skulde lykkes under Lovforslagenes fortsatte Behandling at naa til at faa dem ophøjede til Lov. Muligt er det jo, og det vil alle Venner af Lovforslagene haabe, at Grunden til Landstingets seneste Holdning kan være den, at man føler, at disse Sager ville ende med en Forhandling i et Fællesudvalg, og at man derfor ikke paa Forhaand har villet gøre nogen som helst Indrømmelse. Muligt er det jo alligevel trods hele den tilsyneladende Afvisning, der ligger i Landstingets Holdning, at man virkelig fra den Side vil gaa til et Fællesudvalg med et Ønske om ved velvillig Imødekommen og ved velvillig Forhandling med dette Ting at naa til et Resultat. Men hvis man virkelig gør det, saa er det ogsaa sikkert, at man fra dette Tings Side vil møde den største Redebonhed til en Forhandling, skønt jeg ikke kan tilbageholde den Be-

mærkning, at det efter al den Imødekommen, som dette Ting paa Forhaand har vist, er meget vanskeligt for mig at se, hvor og hvorledes det egentlig skulde være muligt for dette Ting at gaa videre, end det allerede er gaaet.

Imidlertid tror jeg, at den rigtige Fremgangsmaade ved Behandlingen af dette Lovforslag vil være den — og det vil være i god Traad med dette Tings tidligere Stilling — saa hurtigt som muligt at søge Lovforslagene førte tilbage til den Skikkelse, hvori den højtærede Regering har forelagt dette og det næste Lovforslag i Landstinget, for da eventuelt at faa et Fællesudvalg nedsat og faa set, om man virkelig fra anden Side møder med en saadan Redebonhed, at der kan komme noget ud deraf. Jeg ser, som sagt, ikke ret, hvor og hvorledes det skal være dette Ting muligt at gaa yderligere i sine Indrømmelser. Men eet er der navnlig, som jeg ønsker at sige — og jeg føler mig overbevist om, at jeg her har et Flertal og vistnok et stort Flertal i dette Ting paa min Side — og det er, at hvis man gaar til Fællesudvalget med den bestemte Vilje ikke at ville opgive den Sammenkoblingsparagraf, der findes i dette Lovforslag, saa vil Arbejdet ubetinget være spildt, og jeg vil derfor sige, og jeg tror, der er et meget stort Flertal i dette Ting, der er enigt med mig deri, at jeg opfatter Forholdet saaledes, at de Begunstigelser, som baade disse Lovforslag og Toldloven i Forening med hinanden give den store og almindelige Befolkning ikke paa nogen Maade kunne opvejes ved den Forhøjelse af Brændevinsskatten, som er foreslaaet fra den høje Regerings Side. Jeg ønsker at sige dette rent ud, fordi det saa ofte er blevet misforstaaet og troet, at naar man blot holdt fast ved denne Sammenkobling, vilde man nok til sidst faa det hele til at glide, saa vilde man nok paa Grund af det stærke Ønske, der er fra mange Sider, om at faa de tre af disse Love vedtaget, ogsaa faa den fjerde til at glide ned med. Jeg tror, det er rigtigt, at det bliver sagt lige ud, at de, der yugge sig i saadanne Forventninger, ville vaagne af Skuffelsen med bristede Illusioner.

Scavenius: Jeg skal ligesom den ærede Ordfører udtale mig ganske kort. Disse Forslag have jo tit nok været for her i Tinget, de vare for i Fjor, og jeg kan henholde mig til, hvad jeg dels udtalte i Tinget i Fjor og dels sammen med den ærede Medlem skrev i den Betænkning,